

Van onzeker en ongelukkig jongetje groeide Jack Poels (1957) uit tot liedjeschrijver en zanger van de Noord-Limburgse band Rowwen Hèze. En die band gaat voor alles. Nu ja, asperges en zijn iPhone doen er ook toe. En Jolanda natuurlijk, met wie het helemaal klopt.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE
BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

‘Een leven zonder de band gaat niet’

GENOTSKAST “Dit is mijn genotskast, met sterke drank en sigaren. Ik open hem spaarzaam. Op mijn 14de zag ik een vriend een broodje tartaar met uien eten. Ik mocht proeven. Er gebeurde iets met me. Vanaf die dag ben ik voortdurend bezig met eten. Asperges, daar rijd ik voor om. Ik heb best een pens. Daarom hou ik van de Gretschgitaar, haha! Die is zo groot dat-ie voor mijn buik hangt. Een paar jaar geleden werd ik te zwaar, en begon een proteïnedieet. Het vloog eraf, maar mijn stem ging ook weg. Geen volume meer. Nu wandel ik, en eet kleine hapjes. Ik moet gezond leven, want als ik verkouden word kan ik niet zingen. Vakantie vind ik geweldig. Even helemaal bevrijd. De band is geen dwangbuis, maar het remt me af. Niet wild leven, niet in de verloedering raken, niet lamzakken.” ▶

MIJN TROUWSTE VRIEND “Ik hou van Gretsch-gitaren. Dat twang-geluid, die vibrato, daar ben ik verliefd op. Van deze gitaar weet ik het merk niet eens. Hij is al twintig jaar mijn trouwste vriend. Na alle herrie in het weekend geniet ik van zijn milde, zalvende geluid. Perfect om liedjes mee te schrijven. 's Morgens na een optreden doe ik weinig. 's Middags lees ik wat. Of ik zet een Amerikaanse countryzender aan. Dan begint het. Uit het niets komen er beelden op. Dat zijn mijn mooiste uren. Het hoeft niet zo nodig, er liggen nog geen deadlines aan de horizon, dus ik kan loos gaan.”

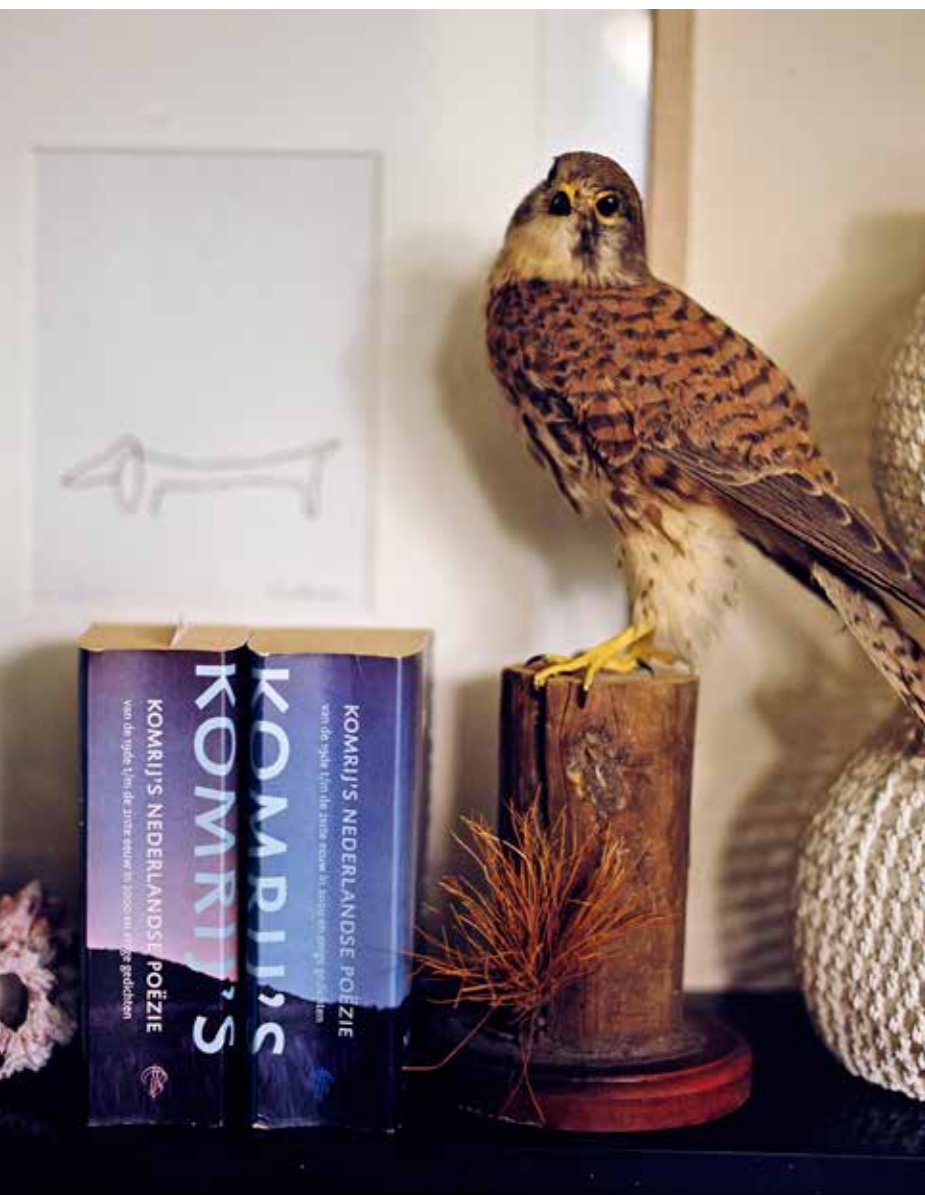
VADER “Ik heb mijn vader amper gekend. Hij overleed toen ik 13 was. Hij had multiple sclerose. Deze foto kreeg ik laatst. Het gaf een compleet andere kijk op hem. Het is een beetje pochen, als je je pet zo opzet, toch? Ik ken hem alleen maar zittend in zijn wagentje. Het tekent je leven, dat je ziet dat je moeder altijd je vader op het bed aan het zetten is, en op de pot. Mijn vader had een aannemersbedrijf. Ineens kon hij niet meer werken. Toen de Hongkonggriep kwam was het gebeurd. Ik zat aan de rand van zijn bed, en zag hem zo vertrekken. Dat zijn de beelden die ik nog heb. Als je vraagt: hoe vormt iets je in je leven? Toen mijn vader niet meer kon lopen, hadden wij geen geld voor een invalidenwagentje. Het hele dorp zamelde geld in. Met carnaval werd dat wagentje gepresenteerd. Zo werd de kiem gelegd voor mijn eeuwige liefde en dankbaarheid voor het dorp.

Wat voor karakter mijn moeder had, weet ik alleen van andere mensen. Smidje, onze trompettist, vertelde dat ze sterk en sociaal was. Ze kreeg al jong een TIA. Op het eind kon ze alleen nog klanken uitstoten. Soms ging ik naar haar toe met mijn gitaar, en speelde mijn nummer *De Peel in brand*. Diezelfde moeder die alleen nog ah-ah-ah kon zeggen, zong opeens voluit mee. Ongelooflijk. Mijn tweede vader was Bert. Bert was er vooral voor mijn moeder. Hij zat thuis met zijn biertje en zijn postzegels en rookte de hele dag. Ach, Bert was een prima man. Ik trad een keer op met carnaval, hier in de Bondszaal. Een van de eerste keren op een grote Bühne. Ik weet nog dat Bert zei: ‘Daar hoor jij thuis.’ Die éne zin, daar moest ik het mee doen. Maar dat hij dat zei, dat was de wereld voor mij. Dat was alles. Ik ben zonder vader opgegroeid, ome Toon was mijn voogd. Ik weet nog dat hij me op zijn schoot nam, en ik gek werd van fijnheid. Dat ik een vader miste, merkte ik toen pas. Pas als iemand zegt: daar hoor je thuis. Of je op schoot neemt, voor het eerst van je leven. Dan valt het kwartje.” ▶

VERSLAafd “Mijn iPhone zit als een vriend in mijn zak. Ik begin elke ochtend met Facebook en Twitter. Ze lachen me allemaal uit, in de band. Maar ik wil weten hoe wij staan in de wereld. Ik maak constant foto's. Kijk, toen ik mijn nieuwe gitaar uitpakte heb ik een hele striptease in beelden gemaakt. En dit zijn ideetjes voor liedjes die ik heb ingezongen. Hey, nu krijg ik weer een sms'je van mijn zoon. Ja, ik ben verslaafd.”

NOODGREEP “Ik hou van Komrij’s bloemlezing. Telkens krijg ik iets nieuws aangereikt dat mijn gedachten opent. Heel soms, als ik vast zit met een liedje, moet ik op de bank gedichten lezen, als noodgreep. Een ander zou denken: zo, die heeft een fijn leven. Maar ik moet op zo’n moment alle zeilen bijzetten. Ik ga op zoek in de krochten van mijn hoofd, terug in mijn herinnering, in de hoop dat er iets oppopt.”

HET KLOPT “Ik was anderhalf jaar gescheiden en liep met mijn ziel onder mijn arm door het dorp. We speelden in Carré. Jolanda zat op de eerste rij. Ik zag haar en dacht: daar ga ik oud mee worden. Ze had zo’n mooie houding. Het was een verlicht moment. Bij die theatershow liepen wij altijd op het einde de zaal in, en speelden ons liedje *Bestel mar*. Dat kwam deze keer goed uit. We keken elkaar aan, en het was gebeurd. Ik vertelde al tegen mijn vrienden: verdomme, ik heb nou toch een meid gezien! ‘Poels, doe ’es normaal,’ zeiden ze, ‘je lijkt wel een puber.’ Ik hoopte op een teken van leven. Dat kwam via de website van Rowwen Hèze. Ze schreef: ‘Een paar seconden, zo kort, zo dichtbij. Jack, ook van dichtbij ben je prachtig.’ We trouwden toen ik 50 werd. Ik wist dat het goed zat. We draaiden plaatjes voor elkaar, ze pakte me helemaal in met singer-songwriters waar ik ook van hield. Ze was dertien jaar jonger, maar dat viel helemaal weg. Het is een soort vriendschappelijke relatie. Met vrienden de kroeg in, is voor ons het summum van geluk. Dat doe ik ook met haar. Het verhaal klopt.” ▶

JACK POELS (1957)

is zanger en liedschrijver van Rowwen Hèze. De band, opgericht in 1985, debuteerde in 1992 met succes op het Pinkpop festival met teksten in het Noord-Limburgs dialect en werd in 2008 bekroond met een Gouden Harp en in 2010 met de Edison Oeuvreprijs. Voor de muziektheatervoorstelling *Pinkpop* van Toneelgroep Maastricht schreef Poels nieuwe nummers, die hij live met de band zal uitvoeren. De voorstelling gaat 8 april in première.

‘We keken elkaar aan, en het was gebeurd’

HET HOGERE DOEL “Ik kocht deze koptelefoon zes jaar geleden, zodat ik onderweg muziek kan luisteren. Hij bleek *noise cancelling* te hebben. In een bel van gezelligheid kan ik me afsluiten. Omdat het in mijn eigen wereld beter toeven is dan in de tourbus. Ik heb zoveel zinnen al zo vaak uitgesproken horen worden door dezelfde mensen, dat doet bijna pijn in mijn buik. Ik ontwerp de T-shirts. Ooit heeft iemand gezegd: ‘De fans kan het logo niet groot genoeg zijn.’ Die dooddoener hoor ik al dertig jaar!”

We hebben een paar zware periodes gehad in de band. We zaten te veel op elkaars huid, hier in America. We zijn hier allemaal opgegroeid en wonen er nog steeds. Zo’n dorp kan het mooiste van de wereld zijn, maar ook heel klein en beangstigend. Er is geen lucht. Ik heb een soort thermische beveiliging ingebouwd. Ik geef geen meningen over politiek, om discussies te voorkomen. We houden alles binnen. Meestal werkt dat goed. Het is wel eens geëxplodeerd. Of een vos slimmer was dan een rat, daar kregen twee mensen ruzie over. Echt! Daarom praten we over koetjes en kalfjes. Je bent niet uit vriendschap bij elkaar. Het zijn collega’s. Soms zitten we weer als vreemden tegenover elkaar, en moet er een mediator komen. De laatste keer was vier jaar geleden. Wat ik verkeerd deed? Ik niks, haha. Die anderen! Nee, ik moet meer praten. Ik aarzel vaak om me uit te spreken, en probeer problemen met een grap af te doen. Rowwen Hèze is het hogere doel, daar moet bijna alles voor wijken. Ik ben bang dat als er spanningen zijn, of in het dorp breekt de pleuris uit tussen ons, dat dat ten koste gaat van de band. En een leven zonder de band gaat niet. Dat eerste succes op Pinkpop, in 1992, was voor ons als dialectband zo ongelooflijk. Dat is heilig.”

BÜHNEZUCHT “Mijn zoon Jan speelt geen gitaar. Geeft niet, hij hoeft niet op mij te lijken. Liever niet eigenlijk. Hij is 17. Op die leeftijd hangt er vaak een donkere wolk boven. Toch hoop ik dat hij iets vrolijker in het leven staat dan ik vroeger. Als ik mijn jeugdfoto’s zie, weet ik nog precies hoe ik me voelde. Een onzeker jongetje, dat kapot ging tijdens een spreekbeurt. Geen idee waarom. Hier sta ik met knokige knietjes in mijn korte broek te balen. Daar met dat lange haar, waren we met de grafische school in Domburg. Ik was zo ongelukkig. Ik werd droevig van de zee. Nu nog. Terwijl de andere jongens gezellig op de huifkar zaten, liep ik in de regen. Ik ben nooit zo psychologisch aan de gang met mezelf. Maar muziek, bühnezucht, is mijn redding geweest. Het gaf me een rol. Toen ik 50 werd, en terugkeek, heb ik dat gevoel in een lied beschreven: ‘De muziek en de gitaar, die hielden steeds het zaakje bij elkaar.’”

FILMPJE?

Kijk op [Zin.nl/poels](https://zin.nl/poels) voor een filmpje van Rowwen Hèze en voor de speellijst van de voorstelling *Pinkpop*

‘Ik heb het liefst een luie hond. Soms liggen we met z’n allen op de bank te slapen’

LUIE HOND “Onze setter is 70 in mensenjaren. Ze is in blessuretijd, net als ik, haha. Ik heb het liefst een luie hond. Soms liggen we met z’n allen op de bank te slapen. Als we wandelen is ze ook blij. Ideaal. Jolanda en ik praten vaak via de hond tegen elkaar. ‘Dat is niet lief van het baasje hè?’” ■

